

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
„ЛЮБОВТА, БЕЗ КОЯТО НЕ
МОЖЕМ“

chitanka.info

— Ето го — това е разклонът за селото — каза шофьорът на малкия раздрънкан автобус и се обърна през рамо към единствения си пътник. — Какво реши? Тук ли слизаш, или да карам към града?

Слаб мъж, около тридесетте, седеше неспокойно на двойната седалка зад шофьора и се опитваше да вземе някакво решение. По изпитото му лице си правеха компания следи от безсъние и няколко бръчки, оставени от безмилостното длето на грижите. Беше облечен в тънко зелено яке и дънки, които му бяха малко големи. В едната си ръка стискаше очукан телефон, който явно помнеше и по-добри времена, а другата беше пъхнал в джоба си.

Навън новият октомврийски ден все още се колебаеше дали да се покаже — като срамежливо дете, което стои зад завесата на училищно празненство.

Шофьорът си запали една цигара и усили радиото, от което един след друг се чуваха златните български хитове. Конкурент, Сигнал, Щурците, ФСБ и т.н. — всичко най-добро от българската музикална продукция през годините.

— Абе я карай към града — каза най-последният пътникът. — Оттам ще си хвана автобус.

Шофьорът се почеса под брадичката, където беше свалил маската си, и отговори:

— Правилно! Иначе трябваше да биеш осем километра пеша.

Мъжът се усмихна, без да каже нищо, отвори телефона си и провери нещо във фейсбук.

Изведнъж от радиото се чува гласът на Чочо Владовски и първите акорди на вечния хит на Тангра „Любовта, без която не можем“.

— Ей, тая любов бе! — възкликна шофьорът. — Ама вярно не можем без нея. Само трябва навреме да ѝ разбереш името. Щото Тя има много имена.

Младият мъж не каза нищо, загледан през мръсния прозорец, и шофьорът продължи своя монолог:

— Моята например се казва Славка. От 32 години сме заедно. Като две обувки сме станали вече — където тя, там и аз. Е, караме се понякога. Така де, тя ми се кара за цигарите, ама...

Пътникът и този път не реагира, това сякаш малко изнерви шофьора и той направи нов опит за разговор:

— Ами ти какво ще търсиш в това загубено село? Младият мъж въздъхна и най-после проговори:

— Една жена. Запознахме се в интернет.

— Ама ти откъде си? — изненадано попита шофьорът и леко намали скоростта, за да може сякаш да чува по-добре.

„... И все по далече, и все по назад стъпки остават, остават зад мене...“ — чу се отново гласът на Чочо Владовски.

— Живея от години в Лондон — отговори пътникът и млъкна, прекъснат от шофьора:

— И си дошъл в тоя пущинак?!

Радиото за момент заглъхна, сменяйки честотите.

— Разбрах името и — усмихна се младият мъж и продължи да гледа навън, където изгревът вече бавно надничаше зад планината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.